

ЗАТВОРНИЧЕСКО ПРАВО

Последни новини и информация за нашите другари в затвора

В ТОВА ИЗДАНИЕ

Как се обжалват наказаните СТР 3

ЕСПЧ: Прокурорското задържане до 72 часа трябва да може да се обжалва в съда СТР 8

ВНИМАНИЕ ЗАРАЗЕН ВИРУС!

Повечето, ако не всички държави в света са взели мерки за намаляване на вредата, която коронавирусът ще нанесе на хората в затвора. Забележете, че казах „хората“, а не само „затворниците“. Защото персоналът в затвора, който чете този вестник сега, е точно толкова в риск от заразяване от

коронавирус, колкото затворникът, на когото е пратен вестникът.

Множество затворници заразени от затвора в Казичене, София, след като затворът накарал затворниците да работят в склад за напитки.

Както всички в затворническата система знаем - както затворниците, така и персоналът - Министерството на правосъдието не е предприело абсолютно никакви ефективни мерки за намаляване на вредата към лишените от свобода или работещите в затвора.

Какво са направили повечето други страни? Еми, повечето държави са разбрали, че затворите, дори в спокойни времена, са нехигиенични места; доста причини за това произлизат от факта, че затворите по природа задържат много хора на малко пространство.

Може да звучи очевидно, но разбира се, че задържането на много хора заедно, особено

в затворени пространства, създава идеалната среда за разпространяване на вируса.

Е, какво е решението на твърде много хора в малки пространства? Естествено, че отговорът е да се намали количеството хора в тези места.

Строенето на нови затвори не е отговор, защото Министерството на правосъдието е неспособно да построи модерни „Европейски“ затвори. Вместо това, Министерството на правосъдието може само да преустройва изостанали военни сгради, които

продължават остарялата мода на спални килии.

Последната преустроена града, превърната в затвор – тази в Дебелт – следва същата

архаична практика на задържане на много мъже заедно в малко пространство без каквото и да е лично пространство.

В момента, Министерството на правосъдието продължава да строи остарели затвора, като този в Самораново, който не само не покрива Европейските стандарти, осигуряващи самостоятелна килия за затворниците, но също не изглежда да служи на никоя местна общност; затворът е толкова далеч от всеки град, че изглежда все едно целият проект в Самораново е просто поредният повод за присвояване на пари.

България осигурява най-малкото¹ задължително пространство за всеки затворник в Европейския съюз – единствено 4м². Това означава, че, ако всеки затворник има по 4м² (комбинирано с факта, че България няма самостоятелни килии за затворниците си), повече затворници се държат по-близо един до друг тук,

отколкото където и да е другаде в Европейския съюз.

Почти всяка държава в света е направила всичко възможно да поддържа по-ниско затворническото население. Направили са го чрез разнообразни инициативи.

- Освобождаване на затворници

Разбира се, най-известната мярка за редуциране на вредата от коронавирус е освобождаването на затворници, особено тези, които са в най-голям риск от смърт при заразяване. Това включва затворниците със

заболявания, увеличаващи риска от смърт при коронавирус, но също и по-старите затворници. В повечето страни, тези с малко останало време от присъдите си са освобождавани (като много от тях остават на пробация).

- Намаляване на потока от пристигащи затворници

Разбира се, основната причина да има твърде много затворници в българските затвори е това, че повечето от нас продължават да прииждат! Затова, много държави издават отсрочване на излежаване на присъди „лишаване от свобода“. Престъплението се взема предвид, така че, ако то не създава обозрима заплаха към обществото и особено, ако присъдата е сравнително малка, тогава тя може да бъде отсрочена, докато опасността от вируса премине.

Естествено, България не е предприела нито една от тези две най-важни мерки за

¹Заедно с Гърция.

предпазване на затворниците и персонала. Болните и старите хора са оставени са умрат в затвора, където, както всички знаем, имат малко или никаква медицинска подкрепа. Затворници с 2, 3 или 4 оставащи месеца от присъдите си, дори да нямат дисциплинарни проблеми, все пак преминават през изслушване за условно предсрочно освобождаване (УПО) с отрицателен отговор от Началника. Изглежда, че България е единствената държава, правеща обратното – вместо да редуцират затворническото население, те един вид го увеличават като отказват да освободят затворници, които покриват условията за връщане на свобода. Вероятно това е директен резултат от нежеланието на затворническия персонал да допусне съкратяване на длъжностите в затвора или в ГДИН. Вероятно също е свързано с факта, че затворите получават бюджет, базиран на това колко затворници има, като, колкото по-малко затворници, толкова по-малко пари има за присвояване от затворническата администрация и ГДИН. От друга страна, изглежда, че единствено парламентът, заедно с прокуратурата, могат да прокарат закон за временно отсрочване на малки присъди, където извършителят не представлява очевидна опасност за обществото. Но, за жалост, Гешев като че ли се интересува само от тези престъпници, а не по-големите и унищожителни престъпници, които са в правителството или работят за него.

Алтернативно, законово е възможно президентството да издаде помилване на групи от затворници с малко оставащо време от присъдите си или, които са подложени на по-голям риск от смърт при заразяване от коронавирус. Но силно се съмнявам, че това президентство и вицепрезидентство от БСП ще бъде достатъчно смело да направи правилното нещо и да защити затворниците и персонала като редуцира затворническото население.

Омразата може да не е логическа, но със сигурност е популярна!
Джок Полфрийман

Как се обжалват наказаните

Обжалване на наказанията по чл. 101 от ЗИНЗС по съдебен ред.

Ред за обжалване на наказанията по чл. 101 от ЗИНЗС е уреден в нормите по чл. 110 и чл. 111 от ЗИНЗС.

В чл. 110, ал. 1 от ЗИНЗС е посочено, че заповедите за дисциплинарно наказание, издадени от началниците от затворнически общежития и на поправителни домове, подлежат на обжалване пред началника на затвора.

Заповедите, извадени от началника на затвора, подлежат на обжалване пред главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", а в случаите по чл. 104, ал. 3 – пред министъра на правосъдието, в седемдневен срок от запознаване на лишения от свобода със заповедта.

В чл. 111, ал. 1 от ЗИНЗС е посочено, че заповедта за дисциплинарно наказание, изолиране в наказателна , подлежи на оспорване пред административния съд от местоизпълнението на наказанието в тридневен срок от обявяването ѝ.

На пръв поглед, от изложението на тези норми може да се направи извод, че само наказанията по чл. 101, т. 7 и т. 8 от ЗИНЗС могат да бъдат обжалвани пред съда, а останалите наказания от т. 1 до т. 6 от тази норма могат да бъдат обжалвани само по административен ред, както е уредено в чл. 110.

Това обаче не е така, защото всички дисциплинарни наказания, които са посочени в чл. 101 от ЗИНЗС без изключение подлежат на съдебно обжалване.

Законодателят е направил пропуск, като не е посочил изрично, че след като дисциплинарите наказания по чл. 101, т. 1-6 от ЗИНЗС бъдат обжалвани по административен ред, те могат да бъдат обжалвани и по съдебен ред.

Липсата на изрична такава норма, обаче, не означава, че тези наказания не подлежат на съдебен контрол, а могат да бъдат обжалвани само по административен ред.

Разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 от ЗИНЗС регламентират само реда, по който следва да бъде реализирано съдебното обжалване на

наказанията по чл. 101 от ЗИНЗС, но не и изключването му.

Тоест, заповедите за дисциплинарно наказание, които са издадени от началниците на затворнически общежития и на поправителни домове, подлежат на обжалване пред началника на затвора.

Заповедите, които са издадени от началника на затвора, подлежат на обжалване пред главния директор на Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”.

Заповедите, които са издадени от главния директор на Главна дирекция “Изпълнение на наказанията”, подлежат на обжалване пред министъра на правосъдието по чл. 110 от ЗИНЗС.

Правните основания за оспорване по съдебен ред на всички дисциплинарни наказания по чл. 101 от ЗИНЗС, без изключение, са следните:

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗИНЗС, Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” е специализирана административна структура към Министерство на правосъдието.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” е организирана в централно управление и териториални служби.

ал. 2 – Централното управление е структурирано в отдели и сектори, които подпомагат главния директор при осъществяване на правомощията му, осигуряват технически дейността му и извършват дейности по административно обслужване на физическите и юридическите лица.

ал. 3 – Териториалните служби са затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията“.

Следователно, Главна дирекция “Изпълнение на наказанията” и нейните териториални служби са административни органи, които изпълняват административна дейност по ръководство и контрол на местата за лишаване от свобода, във връзка с изпълнение на наказанията лишаване от свобода – чл. 3, ал. 2 от ППЗИНЗС, и всички актове, които се издават от тях са административни и, като такива, подлежат на издаване, оспорване и изпълнение по реда, който е установен за целта в АПК.

Съгласно параграф 1, т. 1 от Д.Р. на АПК – „Административен орган“ е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции и организациите, предоставящи обществени услуги.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от АПК – Кодексът се прилага за административните производства пред всички органи на Република България, доколкото със закон не е установено друго.

ал. 2 – Разпоредбите на кодекса не се прилагат за актовете:

1 – На народното събрание и на Президента на Републиката.

2 – С които не упражнява законодателна инициатива.

3 – С които се създават права или задължения, за органи или организации, издали акта, освен ако с тях се засягат права, свободи или законни интереси на граждани или юридически лица.

Съгласно чл. 1 от АПК – Този кодекс урежда:

1 – Издаването, оспорването и изпълнението на административните актове, както и оспорването по съдебен ред на подзаконови нормативни актове.

Заповедите, с които се налагат дисциплинарни наказания, по чл. 101 от ЗИНЗС, пряко и непосредствено засягат права и интереси и създават права и задължения за лишените от свобода.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от АПК – Индивидуален административен акт е изрично волеизлияние или изразеното с действие или бездействие волеизлияние на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права и

задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт.

Следователно, заповедите, с които се налагат дисциплинарни наказания по чл. 101 от ЗИНЗС, представляват индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК.

Съгласно чл. 120, ал. 2 от КРБ – Гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон. Конституционната норма е била предмет на тълкуване и приложение от страна на Конституционния съд многократно, като ясно и непротиворечиво е следвало разбирането, че изключването на съдебния контрол за законосъобразност на дадена категория административни актове може да става, на първо място, само чрез изрична законова разпоредба и, на второ място, само по изключение.

С Конституционно Решение №14/04.11.2014 г. на К.С. по конституционно дело №12/2014 г., е дадено задължително тълкуване на чл. 120, ал. 2 от КРБ, според което – „Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от КРБ, дава право на законодателя, по изключение, при спазване на изискванията за съразмерност, включително, задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди, необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове, само когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси, като осигуряването на отбраната и сигурността на страната, както и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика.“

Доколкото в ЗИНЗС, не се съдържа изрична норма, с която да се ограничава съдебния контрол върху актовете по чл. 104, вр. чл. 101, т. 1-6 от ЗИНЗС, следва, че законодателят не е въвел изключение от правилото на чл. 120, ал. 2 от КРБ.

Изрично предвиденият едноинстанционен съдебен контрол по реда на чл. 111 от ЗИНЗС, по отношение на актове по чл. 104, във връзка с чл. 101, т. 7 и т. 8 от ЗИНЗС, както и предвиденият в чл. 110 от ЗИНЗС ред за административен контрол на заповедите на налагане на дисциплинарни наказания по чл. 101, т. 1-6 от ЗИНЗС, не могат да бъдат аргумент за „изрично“ изключване на общия съдебен контрол на актовете по чл. 101, т. 1-6 от ЗИНЗС.

Извличането по тълкувателен път на наличие на „изричност“, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от КРБ спрямо дадена категория или вид актове, по аргумент от липсата на уредба за начина на оспорване, при условията на налична такава уредба, спрямо друга категория или вид актове в същия закон е недопустимо. Както се посочва в Конституционно Решение №14/04.11.2014 г. на К.С. по К.Д. №12/2014 г., така и в практиката на Конституционния съд от преди това, изключението от общата клауза по чл. 120, ал. 2 от КРБ, следва да се прилага при стриктно и тясно тълкуване на възможностите за ограничаване на съдебния контрол.

Относно разбирането за неадминистративен характер на заповедите по чл. 104 от ЗИНЗС, в практиката на ВАС, бе повод за създаването на противоречива съдебна практика по този въпрос между административните и гражданските съдилища, който в крайна сметка беше решен с т. 8 от тълкувателно постановление №2/19.05.2015 г. по тълкувателно дело №2/2014 г. на ОСГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС. В приетите мотиви към т. 8, изрично е посочено, че в случаите, когато органите по изпълнение на наказанията упражняват дейност по управление на местата за лишаване на свобода, те извършват административна дейност и вредите от нея следва да се търсят по реда на чл. 1 от ЗОДОВ. Тази дейност е свързана с упражняване на държавна принуда във връзка с изпълнение на наказанията. Специализираните органи по изпълнение на наказанията, каквито са главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, началниците на затвори и поправителни домове, началниците на областните служби „Изпълнение на наказанията“, началниците на пробационните служби и арестите, по своя характер са административни органи. Те функционално принадлежат към системата на изпълнителната власт и ЗИНЗС им възлага правоприлагащи, контролни и санкционни в определени случаи правомощия във връзка с изпълнение на наказанията, наложени от съдилищата с влезли в сила съдебни актове, чл. 1 – ЗИНЗС.

Така изложено, следва, че актът за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 101, т. 1-6, вр. чл. 104 от ЗИНЗС, в индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, издаден в кръга на правомощията на органите по управление на местата за лишаване от свобода /поддържането на дисциплината е част от управлението/ и като такъв акт, на общо основание по силата на чл. 120, ал. 2 от КРБ, подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

В законодателството в страната няма правна норма, която да го забранява и да урежда противното.

В този смисъл е Определение №4727/01.04.2019 г. по адм. дело №2925/2019 г. на ВАС, Определение №11466/28.09.2018 г. по адм. дело №10808/2018 г. на ВАС и Конст. Решение №21/26.10.1995 г. по Конст. дело №18/1995 г.:

Единственото условие за допустимост на съдебно обжалване на дисциплинарните наказания по чл. 101, т. 1-6 от ЗИНЗС е това, че преди съдебното обжалване на тези наказания, те трябва да са били обжалвани по административен ред, така както е посочено в чл. 110 от ЗИНЗС.

Разпоредбата на чл. 148 от АПК не е приложима, защото редът на оспорване на тези актове изрично е посочен в чл. 110 от ЗИНЗС.

Ако депозирате жалба направо пред съда, същата ще бъде оставена без разглеждане именно защото не е обжалвана по административен ред така, както е посочено в чл. 110 от ЗИНЗС.

Когато обжалвате заповед по чл. 104, за дисциплинарно наказание по чл. 101, т. 1-6 от ЗИНЗС по съдебен ред, след като тази заповед е била оспорена по административен ред, съобразно чл. 145, ал. 1, вр. ал. 2, т. 1 от АПК, съдебната жалба следва да бъде насочена срещу първоначалния индивидуален административен акт, тоест, срещу първата заповед, която е била издадена от началника на съответното пенитенциарно заведение и същата е била обжалвана и съответно потвърдена с Решение по чл. 110, ал. 5, т. 2 от ЗИНЗС на по-горестоящия административен орган, а не срещу Решението по чл. 110, ал. 5, т. 2 от ЗИНЗС, с

което е потвърдена обжалваната заповед от по-горестоящия административен орган.

Например:

Ако обжалвате пред съда дисциплинарно наказание по чл. 101, т. 1 от ЗИНЗС, което е наложено от началника на затвора, и то е потвърдено от главния директор на ГДИН, съдебната жалба, на осн. чл. 145, ал. 2, т. 1 от АПК, следва да бъде насочена срещу първоначалната заповед на началника на затвора, а не срещу Решението на главния директор на ГДИН, по чл. 110, ал. 5, т. 2 от ЗИНЗС, с което е потвърдена обжалваната заповед на началника на затвора.

Решението на по-горестоящия административен орган, подлежи на съдебно обжалване, само ако с него е изменена първоначалната заповед за дисциплинарно наказание или същата е отменена и въпросът е решен по същество съобразно чл. 145, ал. 2, т. 2 от АПК и, респективно, новото решение е неблагоприятно за Вас.

Например:

Ако първоначално сте наказани от началника на затвора със заповед по чл. 104, по реда на чл. 101, т. 1 от ЗИНЗС, и вие сте обжалвали тази заповед пред главния директор на ГДИН, който с решение по чл. 110, ал. 5, т. 3 от ЗИНЗС, е отменил заповедта на началника на затвора и му е върнал преписката с укаания да ви наложи по-тежко наказание от това, например, по чл. 101, т. 8 от ЗИНЗС, тогава, на осн. чл. 145, ал. 2, т. 2 от АПК, съдебната жалба трябва да бъде насочена срещу Решението на главния директор на ГДИН, а не срещу заповедка на началника на затвора.

Според нормата на чл. 110, ал. 5, т. 3 от ЗИНЗС, главният директор на ГДИН няма правомощия да отмени заповедка на началника на затвора и да Ви наложи по-тежко наказание.

Той има правомощия да отмени заповедта на началника на затвора и да му върне преписката с указания да Ви наложи по-тежко наказание съобразно чл. 110, ал. 5, т. 3 от ЗИНЗС, да отмени заповедта като незаконосъобразна и да Ви оправдае по чл. 110, ал. 5, т. 2 от ЗИНЗС, или да отхвърли жалбата Ви и да потвърди оспорената заповед на началника на затвора – чл. 110, ал. 5, т. 1 от ЗИНЗС.

По същия ред се оспорват пред съда и заповедите на дисциплинарни наказания, издадени от началниците на затворнически общежития с поправителни домове.

Например:

Ако сте наказани от началника на затворническото общежитие или поправителния дом и сте обжалвали това наказание пред началника на затвора, който е потвърдил наказанието, тогава съдебната жалба на осн. чл. 145, ал. 2, т. 1 от АПК, трябва да бъде насочена срещу първоначалната заповед на началника на затворническото общежитие или поправителния дом.

Ако сте наказани от началника на поправителния дом или затворническото общежитие и сте обжалвали това наказание пред началника на затвора, който е отменил това наказание с Решение по чл. 110, ал. 5, т. 3 от ЗИНЗС, и е върнал преписката на началника на затворническото общежитие или поправителния дом с указания към него да Ви наложи по-тежко наказание, тогава съдебната жалба ще трябва да бъде насочена срещу Решението на началника на затвора на осн. чл. 145, ал. 2, т. 2 от АПК.

Съобразно чл. 110, ал. 5, т. 3 от ЗИНЗС, началникът на затвора също няма правомощията да отмени заповедта по чл. 104, ал. 1 от ЗИНЗС, на началника на затворническото общежитие или поправителния дом и да Ви наложи по-тежко наказание.

На осн. чл. 110, ал. 5 от ЗИНЗС, той няма правомощия да отмени наказанието, което е издадено от началника на затворническото общежитие или поправителния дом и да му върне преписката с указания, да Ви бъде наложено по-тежко наказание, да отхвърли жалбата Ви и да потвърди заповедта за наказание /т. 2/ или да отмени заповедка и да Ви оправдае /т. 1/.

На осн. чл. 104, ал. 2 от ЗИНЗС, началниците на затворническите общежития могат да налагат дисциплинарни наказания по чл. 101, т. 1-6, а по т. 7 и 8 – за срок до 5 денонощия.

Ако началникът на затворническото общежитие Ви е наложил дисциплинарно наказание по чл. 101, т. 7 или 8 от ЗИНЗС до 5 денонощия, тогава по отношение на това наказание е приложима нормата на чл. 111 от ЗИНЗС.

Тоест, това наказание се обжалва направо пред съда, а не по административен ред пред началника на затвора.

Основанията за оспорване на заповедите по чл. 104 от ЗИНЗС, са посочени в чл. 146 от АПК.

Формата и съдържанието на жалбата са посочени в чл. 150 от АПК.

Приложенията към жалбата са уредени с чл. 151 от АПК.

Срокове за подаване на жалбата са регламентирани с чл. 149 от АПК.

Ако в обжалваната заповед не е указано пред кои органи и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване на осн. чл. 140, ал. 1 от АПК се удължава с два месеца.

Ако в обжалваната заповед погрешно е указано, че същата не подлежи на обжалване на осн. чл. 140, ал. 2 от АПК, срокът за обжалване се удължава на шест месеца.

Формата, на която следва да отговаря заповедта по чл. 104 от ЗИНЗС, като индивидуален административен акт, е пособена в чл. 59, ал. 2 от АПК.

Ако тази заповед или Решение по чл. 110, ал. 5 от ЗИНЗС не отговарят на тази форма, това е съществено нарушение на материалния закон и административно-производствените правила и основание за отмяна на същите като незаконосъобразни.

По същите правни основания, можете да обжалвате всеки акт на органите, които осъществяват изпълнение на наказанията лишаване от свобода, стига този акт да засяга ваши законни права и интереси или да Ви създава права и задължения, включително и тези актове, които са издадени в условията на оперативна самостоятелност на осн. чл. 169 на АПК.

Заместник-председател на

Българско затворническо сдружение за Рехабилитация

Светломир Нешков

В следващото издание на „Затворническо право“ ще получите информация за „Правото на труд“ за лишените от свобода и как да оспорвате по съдебен ред отказ от това право.

ЕСПЧ: Прокурорското задържане до 72 часа трябва да се обжалва в съда

14 октомври 2020
by prisonreform.bg

Липсата на възможност за обжалване в съд на задържането на обвиняеми лица с прокурорско постановление за срок до 72 часа е в нарушение на гарантираното от Европейската конвенция за правата на човека (Конвенцията) право на съдебен контрол над законността на лишаването от свобода. Това постанови Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) по делото *Марин Йосифов срещу България* от 13 октомври 2020 г. Във връзка с образувано наказателно производство за подкуп, през 2010 г. офисът на жалбоподателя, Марин Йосифов, тогава кмет на гр. Садово, е бил претърсен и от него са иззети предмети и компютърно оборудване. На същия ден жалбоподателят е задържан по данни за извършено престъпление със заповед на полицията за 24 часа по реда на Закона Министерството на вътрешните работи. След изтичане на максималния срок за задържане, Йосифов не е освободен. Вместо това е отведен пред разследващите органи, които му повдигат обвинение и го задържат наново, този път с прокурорско постановление за срок до 72 часа. Жалбоподателят остава в ареста до края на допустимия срок на задържане, без да е изправен пред съд. В крайна сметка, прокуратурата отказва да иска постоянна мярка за задържане на жалбоподателя и той е освободен под гаранция. По-късно Йосифов прави опит да обжалва 72-часовото прокурорско задържане, но съдилищата отхвърлят жалбата поради липсата на нормативно основание за нея.

На първо място, Страсбургският съд намира нарушение на правото на жалбоподателя да бъде незабавно изправен пред съд за извършване на преглед на законността на задържането, регламентирано в чл. 5 § 3 от Европейската конвенцията за правата на човека. Той отбелязва, че още на 26-тия час от задържането прокуратурата е разполагала с информацията, въз основа на която по-късно той е бил освободен. Този факт е направил престоя му в ареста след 26-тия час необоснован и в нарушение на Конвенцията.

На следващо място, ЕСПЧ се произнася, че жалбоподателят не е разполагал с подходящо средство за защита, което да му позволи да

провери законността и необходимостта от задържането му, както се изисква от член 5 § 4 от Конвенцията. Съдът установява, че към онзи момент нито законодателството, нито съдебната практика са допускали обжалване на прокурорската мярка за задържане.

Съдът също така намира, че претърсването в офиса на жалбоподателя е било в нарушение на правото на зачитане на личния му живот. Претърсването е извършено без предварителното разрешение на съдия, какъвто е общият ред по българското законодателство. Наказателно-процесуалният кодекс допуска последващо одобряване на действията по претърсване само в неотложни случаи, когато това е единствена възможност за събиране и запазване на доказателствата. Националният съд обаче е одобрил протокола от претърсването без да посочва никакви аргументи за съществуването на неотложност. Това е довело до неефективност на осъществения съдебен контрол за законност на намесата в личния живот на жалбоподателя.

Всеки има нужда от ангел пазител

Гамодан Шерифов